

Súd: Okresný súd Piešťany  
Spisová značka: 9C/287/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513211131  
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Hadnagyová  
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2015:2513211131.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany v konaní pred sudkyňou Mgr. Andreou Hadnagyovou v právnej veci žalobkyne: Pohotovosť, s.r.o., sídlo: Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpená spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., sídlo: Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, sídlo: Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1 210,- eur takto

### rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

### o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa návrhom doručeným Okresnému súdu Skalica 21.9.2012 domáhala, aby súd zaviazal žalovanú k náhrade škody v sume 125,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 1 210,- eur. Svoj návrh odôvodnila tým, že v exekučnom konaní (EX 10763/2010) je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti na súd. Súd rozhodol o tejto žiadosti až 01.07.2011, teda k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie o viac ako 22 mesiacov). Exekučný súd postupoval nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k rozhodnutiu o vydanie poverenia pristúpil až po veľmi dlhej dobe, pričom vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá mohla mať vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. V tejto súvislosti vznikla žalobkyňi majetková škoda predstavujúca vynaložené náklady v celkovej sume 125,- eur (70,- eur ako náklady na správu pohľadávky, 40,- eur ako náklady na udržiavanie a správu informačného systému, 15,- eur ako výdavky na administratívne spracovanie textov urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje) a nemajetková ujma vo výške 1 210,- eur za vnútorné zásahy do spoločnosti, dní ovplyvňovania podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane zákonom v čase stál predpokladanej zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (s pôsobením v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu). Neskorým vydaním rozhodnutia došlo k následným rizikám: a/ riziko zániku povinného, b/ zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, c/ insolvenca povinného. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy poukázala na článok 46 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Má za to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Dodala, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Žalobkyňa vo svojom návrhu súčasne vzniesla námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Skalica.

K návrhu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná, ktorá okrem iného poukázala na nejasný titul nároku na náhradu škody, nakoľko z návrhu nie je zrejmé, či sa namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov v konaní alebo sa nároku domáha z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ako nezákonného rozhodnutia. Poukázala na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, lebo túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Považoval návrh za podaný predčasne, keďže v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. od doručenia žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neuplynulo 6 mesiacov. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 16/02, v ktorom ústavný súd konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Žalobkyňa podľa názoru žalovanej nepreukázala podanie sťažnosti na prietahy v konaní a ani rozhodnutie, v ktorom by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktorých existenciu môže konštatovať len ústavný súd, preto nie je preukázaný ani nesprávny úradný postup. Rovnako žalovaná namietala aj vyčíslenie materiálnej škody s odôvodnením, že požadovať paušálnu sumu je nesprávne a účelové. V konaní je potrebné preukázať skutočnú škodu listinnými dôkazmi. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické, ale podlieha podrobnému skúmaniu, keďže prietahy v konaní môže posudzovať len ústavný súd. Ďalej vzniesla námietku premičania. Navrhla žalobu zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania.

Krajský súd v Trnave uznesením z 13.11.2012 sp. zn. 9 NcC 56/2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Skalica sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, sp. zn. 3 C 299/2012 a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Piešťany, ktorému vec napadla 31.1.2013 pod sp. zn. 9 C 369/2012. Okresný súd Piešťany uznesením, č.k. 9 C 369/2012 -69 z 15.9.2013, návrhy pôvodne vedené na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3 C 299/2012 vylúčil na samostatné konania.

Súd na prejednanie veci vytýčil pojednávanie na 12.05.2015.

Žalobkyňa svoju neúčast' na pojednávaní riadne písomne ospravedlnila, požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, že nebola zachovaná lehota 5 dní na prípravu na pojednávanie, pretože súd v predvolaní na pojednávanie neoznámil tzv. jeho značku, ktorá je uvedená na prvej strane žaloby v ľavom dolnom rohu. Bez znalosti tejto značky nie je možné určiť, akej veci sa nariadené pojednávanie týka, a preto nie možné sa na dané pojednávanie pripraviť.

Žalovaná svoju neúčast' na tomto pojednávaní ospravedlnila, nežiadala odročenie pojednávania.

Podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd postupoval v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením a pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pre úplnosť súd, že pokiaľ ide o pojednávanie, ktoré o pojednávanie, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu, mal súd za to, že sú splnené podmienky na takýto postup v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. tak, ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania. Pokiaľ ide o žiadosť o odročenie pojednávania žalobkyne, túto súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Obsahom základného práva (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Skutočnosť, že súd žalobkyne neoznámil jej značku, na základe ktorej môže identifikovať žalobný návrh, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ na odročenie riadne a včas vytýčeného pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O.s.p.) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (viď I. ÚS 68/1998). Súdom má za to, že od žalobkyne bolo možno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávanie riadne pripravila a sa ho aj zúčastnila, keďže podané žalobné návrhy sa týkajú tých istých účastníkov konania a žalobkyňa si nimi hromadne uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovú ujmu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, resp. majetkovú škodu predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným

rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere a opätovne náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie. Keďže Občiansky súdny poriadok umožňuje konať aj v neprítomnosti za splnenia určitých podmienok, ktoré v tomto prípade splnené boli, súd vo veci pojednával, keďže u oboch účastníkov konania bola riadne zachovaná lehota na prípravu na pojednávanie, pričom súd poukazuje aj na to, že žiadosť o odročenie pojednávania nemala zákonom požadované náležitosti v zmysle § 119 ods. 2 O.s.p.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi oboznámením sa čítaním návrhom z 21.09.2012, žiadosťou o odročenie pojednávania, podstatným obsahom spisu Okresného súdu Skalica sp. zn. 3Er 1240/2010), podstatným obsahom spisu Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 9C 369/2012, ako i ostatným obsahom spisu. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav.

Dňa 09.11.2009 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresný súd Skalica žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej Pohotovosť, s.r.o. proti povinnému: X. V., O.. XX.XX.XXXX (EX 10763/2010), na vymoženie príslušenstva pohľadávky. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok Okresného súdu Senica z 23.02.2006, č.k. 3C 137/2003-72. Okresný súd Skalica vo veci rozhodol vydaním poverenia na vykonanie exekúcie 01.07.2011. V súvislosti s týmto postupom exekučného súdu mala žalobkyňa vzniknúť škoda, náhrady ktorej sa v tomto konaní domáha.

Pokiaľ ide o posúdenie návrhu žalobkyne súd vychádzal z jeho obsahu. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu („iura novit curia“).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku (§ 16 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a/ z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b/ ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ alebo, c/ ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.

Nakoľko žalovaná namietala, že návrh bol podaný predčasne, súd sa najprv vysporiadal s touto námietkou. V danej veci nebolo sporné, že žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená 23.4.2012. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby (21.9.2012) nebola dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Táto však uplynula počas tohto konania, a preto má súd za to, že táto námietka žalovanej nie je vzhľadom na uvedené dôvodná. Bolo nesporné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov zo strany žalovanej uspokojený nebol.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,

2/ vznik a existencia škody,

3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou.

Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prietahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.6.2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009.

Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, ktorá lehota od 01.06.2010 neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), teda aj v prípade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá a toto platilo aj pred 1.6.2010 (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013 č. k. II. ÚS 520/2012-39).

V danom prípade mal súd za preukázané, že exekučný súd poverenie vydal, nie však v zákonnej lehote 15 dní (v dôsledku tohto postupu súdu si žalobkyňa uplatňovala svoj nárok, následný postup súdu namietaný nebol

Nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 24/04).

Súd na základe vyššie uvedeného preto konštatoval, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu súdu nedošlo (z pohľadu tvrdeného nedodržania zákonnej lehoty).

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobkyne, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom; teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobkyne rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jej majetok by sa nezmenšil.

Súd nemal preukázané, že by žalobkyňa v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie vznikla škoda. Súd má za to, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody a rovnako nepreukázala príčinnú súvislosť s oneskorene vydaným rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti súd uvádza, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej čiastke, ale musí byť preukázané, že práve pre nesprávny úradný postup došlo ku škode, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť. Škodu charakterizuje žalobkyňa len v hypotetickej rovine.

Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na nemajetkovú ujmu uplatnený žalobou v tomto konaní, túto môže súd priznať s ohľadom na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a/osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd má za to, že tak, ako sú v zákone koncipované tieto podmienky, vzťahujú sa skôr na poškodeného - fyzickú osobu, okrem písm. b/. Napriek tomuto však nemajetková ujma sa nepriznáva automaticky len na základe konštatovania nedodržania zákonnej

lehoty. Súd nevidel žiaden dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Podľa názoru súdu sa žalobkyňa snaží predmetnou žalobou eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite.

V tejto súvislosti súd nad rámec prejednávanej veci poukazuje na to, že základom podnikateľskej činnosti žalobkyne je poskytovanie spotrebiteľských úverov a to na základe formulárových zmlúv, všeobecných zmluvných podmienok, ktoré obsahujú celý rad neprijateľných zmluvných podmienok, oslovuje tú najzraniteľnejšiu skupinu obyvateľstva, ktorá nemôže týmto zmluvným podmienkam rozumieť. Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky je súdu známe, že žalobkyňa využívala práve rozhodcovské doložky a o jej nárokoch rozhodovali rozhodcovské súdy, ktoré nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov a napriek ich povinnosti tieto skúmať a priznávali žalobkyňi aj také plnenia, ktoré boli nedôvodné pre zjavne neplatné zmluvné podmienky. Je preto zarážajúce, že pri ochrane svojich práv sa striktné domáha dôsledného dodržiavania zákona, ale vo svojich zmluvných vzťahoch so svojimi klientmi už taká dôsledná nebola. Naopak, jej podnikateľskou činnosťou sa zaoberala aj Európska komisia.

Čo sa týka prietahov v konaní otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (prietahy v konaní tvrdila žalobkyňa), je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajský súd, najvyšší súd (porovnaj napr. dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z. z.). Rozhodnutie ústavného súdu žalobkyňa nepredložila a na toto sa vo svojom návrhu ani neodvolávala.

Takýto výklad vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7.5.2013 sp. zn. IV. ÚS 471/2012, v zmysle ktorého v nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu, pozn.) sa otvára priestor na to, aby sťažovateľka podala v súlade s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalobu o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o ktorej sú oprávnené a aj povinné rozhodnúť vecne a miestne príslušné všeobecné súdy (pozn. súdu: jednalo sa najmä o exekúcie z toho istého obdobia ako v danom prípade). Ústavný súd tu teda vyslovil názor, že až po konštatovaní porušenia základných práv čl. 48 ods. 2 ústavy sa otvára možnosť podať predmetnú žalobu.

Navyše, ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II. US 57/01, I. US 46/01).

Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7.5.2013 sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75).

Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny

orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013 sp. zn. II. ÚS 520/2012-39).

Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa v konaní nepreukázala vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne (v danom prípade neboli), súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej súd uvádza nasledovné. Premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Preto, keď súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne nevznikol, vznesenou námietkou premlčania sa taktiež už nezaoberal.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (RuizTorija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; HiroBalani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

V závere dáva súd žalobkyni do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Len pre úplnosť súd uvádza, že žalobkyňa vo svojom žalobnom petite žiadala najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku nevyhovie, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá v konaní úspech nemala. Súd však úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne v tomto konaní nevznikli.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trnave prostredníctvom Okresného súdu Piešťany, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.